

2. Zarzut drugi: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. oraz załączniki I i II do niej naruszają prawo do skutecznego środka prawnego zapisane w art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ poddanie materialnej prawidłowości decyzji skutecznej kontroli sądowej jest praktycznie niemożliwe.
3. Zarzut trzeci: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. oraz załączniki do niej są bezprawne z uwagi na niezgodność z prawem art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ oraz art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59⁽²⁾. Przepisy te naruszają prawo instytucji do skutecznej ochrony prawnej, ponieważ prowadzą do wydawania decyzji, które ze swej istoty są pozbawione przejrzystości. Należy zatem stwierdzić, że nie mają zastosowania.
4. Zarzut czwarty: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. jest bezprawna, ponieważ narusza art. 6, art. 7 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽³⁾ ze względu na to, że przy obliczaniu mnożnika korekty ryzyka pozwana nie uwzględniła wskaźników ryzyka związanych ze stabilnym finansowaniem netto i minimalnymi wymogami dotyczącymi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ani wskaźników ryzyka związanych ze stopniem złożoności („complexity”) i możliwością restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („resolvability”).
5. Zarzut piąty: decyzja z dnia 11 kwietnia 2022 r. jest bezprawna także dlatego, że SRB błędnie obliczyła składkę skarżącą pod względem materialnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2022 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale/SRB

(Sprawa T-407/22)

(2022/C 359/97)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: J. Seitz, D. Flore i C. Marx, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 11 kwietnia 2022 r. (sygnatura: SRB/ES/2022/18) wraz z załącznikami do niej, w szczególności załącznika I dotyczącego „Wyników obliczenia dotyczącego wszystkich instytucji podlegających obliczeniu składek *ex ante* za rok 2022, przedstawionych oddzielnie (dla każdej instytucji) w ujednoliconych załącznikach”, w zakresie w jakim każdy z nich ma znaczenie w odniesieniu do skarżącej;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Pozwana nie wysłuchała skarżącego przed wydaniem zaskarżonej decyzji i tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych.

Zaskarżona decyzja jest nieważna, ponieważ została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych wynikających z art. 41 karty i art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu strony pozwanej.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Zaskarżona decyzja, wbrew art. 296 TFUE, nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; w szczególności w uzasadnieniu brak jest związku z indywidualnym przypadkiem oraz przedstawienia zasadniczych rozważań w kontekście proporcjonalności i swobody uznania.

Ponadto obliczenie rocznego wkładu nie jest zrozumiałe, w szczególności z powodu użycia niespójnych terminów i braku przedstawienia ważnych etapów pośrednich.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej z powodu braku możliwości kontroli zaskarżonej decyzji.

Brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w znacznym stopniu utrudnia skarżącemu uzyskanie kontroli sądowej.

W szczególności pozwana naruszyła przy tej okazji zasadę kontrydiktoryjności postępowania, zgodnie z którą strony muszą mieć możliwość kontrydiktoryjnego przedstawienia decydujących o wyniku postępowania zarówno okoliczności faktycznych, jak i prawnych.

5. Zarzut piąty dotyczący okoliczności, że zastosowanie wskaźnika IPS (Institutional Protection Scheme) stanowi naruszenie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (¹), które należy interpretować w świetle norm prawa wyższego rzędu.

W ramach art. 7 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia delegowanego pozwana powinna była wziąć pod uwagę, że skarżąca posiada instrumenty pochodne głównie w celu zabezpieczenia i zarządzania ryzykiem.

Przy zastosowaniu wskaźnika IPS błędnie oceniono znaczenie przynależności skarżącego do instytucjonalnego systemu ochrony Sparkassen Finanzgruppe.

Zgodnie z art. 6 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia delegowanego pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji, a tym samym skorzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz przestrzegać zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty dotyczący okoliczności, że nieuwzględnienie MREL (minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i kwalifikowalnych zobowiązań) w ramach filaru „ekspozycja na ryzyko” narusza rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63.

Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, ponadprzeciętny wskaźnik MREL strony skarżącej wynoszący 47,17 %, który znacznie przekraczał minimalny wskaźnik 8 % ustalony przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 podlegającego wykładni w świetle prawa wyższej rangi w związku z zastosowaniem mnożnika korekty ryzyka.

Pozwana powinna była wziąć pod uwagę przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka niskie prawdopodobieństwo niewypłacalności strony skarżącej i jej ponadprzeciętny wskaźnik MREL zgodnie z wymogiem ukierunkowania na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości wynikającym z art. 16 karty.

8. Zarzut ósmy (pomocniczo): art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższej rangi

Przewidując relatywizację wskaźnika IPS, art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza ogólną zasadę równości wynikającą z art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają temu samemu systemowi ochrony, a tym samym mają takie samo prawdopodobieństwo niewypłacalności, mogą być traktowane w różny sposób.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący sprzeczności mechaniki klasyfikacji rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z prawem wyższej rangi.

Klasyfikacja ryzyka zgodnie z załącznikiem I etap 2 do rozporządzenia delegowanego prowadzi do ewidentnie niesprawiedliwych wyników i stanowi tym samym naruszenie wymogu orientacji na profil ryzyka oraz ogólnej zasady równego traktowania.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ((Dz.U. 2015, L 11, s. 44)

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2022 r. – Max Heinr. Sutor/SRB

(Sprawa T-423/22)

(2022/C 359/98)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Max Heinr. Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, M. Rätz, T. Kreft i H.-U. Klöppel)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie składek ex ante za 2022 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2022/18) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (¹) ze względu na to, że pozwana nie wyłączyła utrzymywanych przez skarżącą w trucie środków pieniężnych klientów z obliczenia opłaty bankowej za 2022 r. Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 stosuje się do takich wyłączonych z masy upadłości środków pieniężnych klientów, ponieważ spełniają one przesłanki według jednoznacznego brzmienia przepisu.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady proporcjonalności w rozumieniu art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²) w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE (³) w zakresie, w jakim decyzja nakłada wielokrotnie wyższą opłatę bankową wyłącznie na podstawie wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych wykazanych przez skarżącą w bilansie. Decyzja nie jest ani właściwa, ani niezbędna do osiągnięcia celów zamierzonych poprzez opłatę bankową, a niekorzystne okoliczności spowodowane decyzją nie są proporcjonalne do zamierzonych celów.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania ze względu na to, że decyzja – bez obiektywnego uzasadnienia – traktuje skarżącą w sposób odmienny od instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które stosują MSSF, oraz od firm inwestycyjnych, które nie posiadają jednocześnie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji kredytowej i zarządzają środkami pieniężnymi klientów.